

РЕШЕНИЕ

№ 4674

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7340** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от АПК.

Образувано е по жалба на И. К. С. срещу ЗППАМ по чл. 171, ал. 4 от ЗДвП № 106442/16.07.2007 г., издадена от заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ – СДП, с която на лицето е наложена ПАМ изземване на СУМПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Моли същата да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. А., който поддържа подадената жалба.

Ответникът – В. С. С. заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ – СДП – в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Извършена е справка за отнетите контролни точки на водача И. К. С., притежаващ СУМПС №[ЕИК], категория В, издадено от ОПП-СДП.

Установено е, че на основание чл. 4 от Наредба № I-139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат, на водача са отнети 41 контролни точки със следните влезли в сила наказателни постановления:

- НП № 86735/17.08.2006 г., връчено и влязло в сила на 25.08.2006 г с отнети 7 контролни точки.;

- НП № 106442/22.11.2006 г., връчено и влязло в сила на 30.11.2006 г. с отнети 22 контролни точки;

- НП № 0200/10273/06/30.01.2007 г., връчено и влязло в сила на 07.02.2007 г. с отнети 12 контролни точки.

Констатирано е, че К. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне СУМПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Издадена е ЗППАМ по чл. 171, ал. 4 от ЗДвП № 106442/16.07.2007 г. от заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ – СДП, с която на лицето е наложена ПАМ изземване на СУМПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По делото не са налице доказателства за надлежно връчване на ЗППАМ на наказаното лице, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима

Разгледана то същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, на който са делегирани правомощия за това. Издадена е в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити.

Съгласно правилото на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водачът губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Неизпълнението на това задължение дава право на административния орган да наложи ПАМ по реда на чл. 171, ал. 1, т. 4 ЗДвП и иземе свидетелството за правоуправление.

Актът е мотивиран с отнемането на контролни точки по десет конкретно цитирани наказателни постановления, издадени в периода 17.08.2006-30.01.2007 г. на които са посочени датите на влизане в сила и брой на отнети контролни точки на водача. Съгласно чл. 4 от Наредба № I - 139 от 16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат /в сила от 04.10.2002 г., отм. с § 3 от ПЗР на Наредба № Из - 1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат - ДВ, бр. 4/ 15.01.2008г., в сила от 15.02.2008 г./, но в сила за спорното правоотношение, отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 от ЗДвП), а частта от наказателното постановление, с която е направено отбелязване на конкретния брой отнети точки, има характер на констативен административен акт. Аргумент в подкрепа на това тълкуване е текстът на чл. 5, ал. 1 от тази наредба, съгласно който броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции "Полиция". С чл. 5 от цитираната по-горе Наредба № I-139 министърът на вътрешните работи е възложил на службите за отчет на водачите на МПС в структурите на МВР да водят на отчет и броя на отнетите, възстановените и

оставащите контролни точки според отбелязванията в наказателните постановления за броя на отнетите точки за съответното нарушение. Щом като отчетът на отнетите контролни точки се води въз основа на отбелязванията в наказателните постановления, изводът е, че наказателното постановление в частта му, с която е отбелязан броят на отнетите точки, има удостоверявателна функция, като удостоверява, че поради извършеното нарушение на правилата за движение, за което е наложено административно наказание, от наличните контролни точки на водача по силата на закона се отнемат отбелязаният брой такива. Видно от приетите по делото НП, контролните служби при издаване на наказателно постановление са отбелязали в тях броя на отнетите контролни точки съобразно чл.5, ал. 2 от Наредба № I-139/16.09.2002 г.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от тази наредба първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Видно от сбора на отнетите контролни точки по посочените в оспорената заповед НП те са 41, или повече от максималния размер контролни точки за водача, което е достатъчно за налагането на ПАМ по чл.171, т. 4 вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Изложеното обуславя извод, че административният орган е спазил законовата предпоставка да из земе свидетелството за правоуправление за това, че оспорващият не е изпълнил задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП, а именно в качеството си на водач, комуто са отнети всички контролни точки и поради това загубил придобитата правоспособност, да върне свидетелството за правоуправление в съответната служба на МВР.

Отнетите с визираните в заповедта наказателни постановления контролни точки са в размерите, определени за съответните видове нарушения, поради което правилно административният орган е преценил, че са отнети всички контролни точки.

Жалбоподателят не твърди да е оспорвал намиращите се в административната преписка наказателни постановления, нито представя доказателства в тази насока, още по - малко доказателства те да са отменени по съответния ред. В негова тежест е да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. След като няма данни, че тези постановления са отменени по съответния процесуален ред (което е в доказателствена тежест на жалбоподателя с оглед чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК), то следва да се приеме, че същите са влезли в сила, както е посочено в обжалваната заповед. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП, което потвърждава извода за различната им правна същност. От тук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно - статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление (чл. 4 от Наредба № I-139), а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание (чл. 6 от Наредба № I-139). Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение. Следователно административният орган не действа самостоятелно в процедурата по отнемане на контролни точки и тези

действия зависят от наличието на влязло в сила наказателно постановление и наложено с него наказание.

Принудителната мярка има превантивен и преустановителен характер – предвидена е в закона, за да се предотврати довършването на едно нарушение или настъпването на неговите вредни последици или извършването на ново нарушение. При тези данни съдът приема, че са налице материално-правните предпоставки, визирани в нормата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, във връзка с чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, следователно, не е допуснато нарушение на материалния закон при издаване на заповедта.

По изложените съображения оспорването е неоснователно и като такова следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. С. срещу ЗППАМ по чл. 171, ал. 4 от ЗДвП № 106442/16.07.2007 г., издадена от заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ – СДП, с която на лицето е наложена ПАМ изземване на СУМПС поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: